

«Αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε πολὺ πλούσια, εἶπετε;» ἠρώτησεν ἡ πάντοτε πρακτικὴ κυρία Ἑλεονώρα.

«Ἐκτάκτως πλουσία! Ὁ πατέρας τῆς ἦτον ἑκατομμυριοῦχος — καὶ αὐτὴ τὰ ἐκκληρονόμησεν ὅλα.»

«Ὅλα; μόνῃ αὐτῇ; Τί τύχη! . . . Προσέξατε μόνον νὰ μὴ πωλήσετε τὸ κτήμ᾽ σας πολὺ εὐθηνά. Ἐχετε φρόνησι καὶ ἀποφασιστικότητα. Μὴν παρασυρθῆτε! Καταλαβαίνω πολὺ καλὰ, ὅτι ἐπιθυμεῖτε ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα νὰ ἀφῆτε τὴν Τζέμμαν. Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου φρόνησι! Μὴ λησμονήσετε, ὅτι ὅσῳ ἀκριβώτερα πωληθῇ τὸ κτήμ᾽ σας τόσῳ περισσότερα θὰ μείνουν εἰς ἑσᾶς — καὶ εἰς τὰ παιδιὰ σας.»

Ἡ Τζέμμα ἀπέστρεψε τὸ πρόσωπόν της, ὁ δὲ Σανὶν ἤρχισε πάλιν νὰ χειρονομῇ.

«Μπορεῖτε νὰ μείνετε ἡσυχῇ, κυρία Ἑλεονώρα, περὶ τούτου, ὅτι θὰ προβῶ εἰς τὸ ἔργον μὲ ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ περισκεψίν. Ἄλλως τε δὲν θὰ κάμω πολλὰς συμφωνίας. Θὰ τῆς εἰπῶ ἀμέσως τὴν φρισμένην τιμὴν καὶ ἂν παραδεχθῇ — καλὰ. Εἰ δὲ μὴ — addio!»

«Τὴν γνωρίζεις — αὐτὴν τὴν κυρίαν;» ἠρώτησεν ἡ Τζέμμα.

«Δὲν τὴν εἶδα ποτέ.»

«Καὶ πότε ἐπιστρέφεις;»

«Ἄν δὲν συμφωνήσωμεν ἀμέσως — τότε μεθαύριον. Ἄν ὅμως συμφωνήσωμεν, τότε μπορεῖ νὰ ἐπιστρέψω μία ἢ δύο ἡμέρες ἀργότερα. Ὅπως δὴποτε ἐγὼ δὲν θὰ χάσω οὔτε στιγμή, ἀφοῦ ἀφίνω δὰ ἐδῶ τὴν καρδιά μου. Ἀλλὰ τί κάθωμαι καὶ ὁμιλῶ ἀκόμα; Πρέπει, πρὶν ἀναχωρήσωμεν, νὰ περάσω ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖό μου . . . Δότε μου τὸ χέρι σας, κυρία Ἑλεονώρα, γιὰ τὴν καλὴν τύχη — Αὐτὸ εἶνε συνήθεια 'ς ἑμᾶς 'ς τὴ Ῥωσία.»

«Τὸ δεξιὴν ἢ τὸ ἀριστερό;»

«Τὸ ἀριστερό — ποῦ εἶνε περὶ κοντὰ τὴν καρδιά. Μεθαύριον εἶμαι πάλιν ἐδῶ — μὲ τὴν ἀσπίδα μου — ἢ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος μου! Κάτι τι μου λέει ὅτι θὰ ἐπιστρέψω νικητής! Ἐχετε γεια, ἀγαπηταί μου, προσφιλέσταται μου . . .»

Ἐνηγκαλισθὴ καὶ ἐφίλησε τὴν κυρίαν Ἑλεονώραν καὶ παρέκλεσε τὴν Τζέμμαν νὰ μεταβῇ μαζί του εἰς τὸ δωμάτιόν της — μόνον μίᾳ στιγμῇ — διότι εἶχε νὰ τῆς εἰπῇ — καὶ τι σπουδαῖον. . .

Ὁ Σανὶν οὐδὲν ἄλλα ἤθελε εἰ μὴ νὰ ἀποχαιρετήσῃ τὴν Τζέμμαν κατὰ μόνας. Ἡ κυρία Ἑλεονώρα τὸ ἐνόησε καὶ δὲν ἔλαβε τὴν περιέργειαν νὰ ἐρωτήσῃ τί ἦτο αὐτὸ τὸ σπουδαῖον . . . Ὁ Σανὶν δὲν εἶχεν εἰσελθῇ ποτὲ εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Τζέμμας. Ὅλον τὸ δέλητρον τοῦ ἔρωτος, ὅλη του ἡ φλόξ, ὅλη του ἡ ἔκστασις καὶ ἡ γλυκεῖα ἀγωνία ἀνεφλέχθησαν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Σανὶν καὶ διεπέρασαν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἅμα ὑπερπηδήσαντος τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο κατώφλιον . . . Ὁ Σανὶν συγκινημένος ἔστρεψε πέραξ του τὸ βλέμμα, ἐγονυπέτησε πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κόρης καὶ ἔκρουσε τὸ πρόσωπόν του εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ ἐνδύματός της . . .

«Εἶσαι ἰδικὸς μου» ἐψιθύρισεν ἡ Τζέμμα. «Καὶ θὰ ἐπιστρέψῃς γρήγορα;»

«Εἶμαι ἰδικὸς σου . . . θὰ ἐπιστρέψω» εἶπεν ὁ Σανὶν πνευστιῶν.

«Θὰ σὲ περιμένω, ἀγαπητέ μου.»

Μετὰ τινὰς στιγμὰς διήρχετο δρομαῖος ὁ Σανὶν τὴν ὁδὸν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖόν του. Δὲν παρετήρησεν οὔτε κἀν τὸν Πανταλέονε, ὅστις ἔχων τὴν κόμην ἀναστατωμένην περισσότερον παρὰ ποτὲ ἐξώρμησε κατόπιν του ἐκ τῆς θύρας τοῦ μαγαζείου, τὸν ἐφώναζε καὶ ἐφαίνετο ὡς νὰ τὸν ἡπείλει μὲ τοὺς βραχίονας ὑψηλὰ ἀναεταμένους.

(Ἑπεταί συνέχεια.)

1. ΑΛΦΟΝΣΟΣ ΔΕ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΣ, μετὰ βιογραφίας (ἐν σελ. 209).

2—3. ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ καὶ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΡΟΦΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ. Εἰκονογραφίαι τοῦ περὶ τῆς καταρτίσεως τῆς Κλειοῦς ἀρθρου (ἐν σελ. 211—212).

4. Η ΕΓΚΑΤΑΛΕΞΙΜΜΕΝΗ. Εἰκὼν ὑπὸ Otto Lingner (ἐν σελ. 213).

Δὲν ἠρεμεῖ ὡς πρότερον, ὡς πρότερον δὲν τρέχει,
Δὲν ἔχει πλέον τὰ πτερά,
Μακρὰν ἐπέταξ' ἡ χαρά,
Βαρυθυμίαν ἔχει.

Δὲν ἐπιφέρει ἴσασιν ὁ παραρρέων χρόνος
κ' ἴσως ὁ νοῦς της σαλευθῇ,
Εἶνε τὸ αἰσθημα βαδύ,
Εἶνε δριμύς ὁ πόνος.

Ἐκεῖνον, ὃν ἠγάπησε, σὺ δὲ στήθος της ἐγκλείει
Καὶ τὸ γλυκὺ του τὸ φιλῇ
Ἐνφ' πικρῶς ἀναπολεῖ,
Στενάζει καὶ δακρύει.

Ἐκεῖνος τῶρ' ἀναφωνεῖ πρὸς ἄλλην «Ἀγγελέ μου»,
Κι' αὐτὴ μὲ πόνον τραγουδεῖ . . .
Πίπτει τὸ φύλλ' ἀπ' τὸ κλαδί
Στὸ φύσημα τ' ἀνέμου.

Κωνσταντῖνος Ἀναγνωστόπουλος.

5. ΡΩΜΑΪΚΟΝ ΤΡΙΚΛΙΝΟΝ. Εἰκὼν ὑπὸ Ἀλβέρτου Baur (ἐν σελ. 217).

Ἡ λέξις «Triclinium» ἐσήμαινε παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀρχικῶς μὲν τὸ παρὰ τῇ τραπέζῃ ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ συνήθως τρεῖς πολλάκις δὲ καὶ τέσσαρες ἢ καὶ πέντε συνδαιτυμόνες ἀναπαυτικῶς καὶ ἀνέτως κεκλιμένοι εἰσιτῶντο, εἰτα δὲ κατὰ συνεκδοχὴν καὶ τὸ ὅλον ἐστιατόριον ἦτοι τὸ δῶμα ἐνφ' ἐγίνετο ἡ ἐστίασις. Ὑπῆρχον δὲ θερινὰ καὶ χειμερινὰ ἐστιατόρια, triclinia aestiva et hiberna. Τὸ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ εἰκόνι παριστώμενον φαίνεται ὅτι εἶνε θερινόν. — Κατὰ τοὺς ἀρχαίους, τοὺς ἐναρέτους χρόνους τῆς Ῥώμης, ὅτε ἦτο ἄγνωστος ἔτι ἡ ἀσιατικὴ πολυτέλεια, οἱ Ῥωμαῖοι εἰσιτῶντο καθήμενοι παρὰ ξυλῖνας καὶ ἀκαλύπτους ἢ τὸ πολὺ δι' αἰγείου δορᾶς κεκαλυμμένας τραπέζας, ἀλλ' ἀφ' οὗτου ἀντὶ τῆς ἀρχαίας ἐκείνης ἀπλότητος εἰσέδυσεν εἰς Ῥώμην ἀνήκουστος χλιδὴ καὶ πολυτέλεια, προσέλαβον καὶ αἱ ἐστίασεις αὐτῶν ὅλως διάφορον χαρακτῆρα, καὶ ἔκτοτε ἢ περὶ τὰς εὐωχίας σπατάλη καὶ ἀκολασία τῶν Ῥωμαίων ἔμεινεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ παροιμιώδης καὶ ἀνυπερβλητος.

